

РЕШЕНИЕ

№ 40915

гр. София, 08.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав, в публично заседание на 03.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **11190** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от АПК във връзка с чл.28 от Закона за хазарта.

Образувано е по жалба на „Пирин Турс 2002“ЕООД срещу Решение за отказ от възстановяване на платена такса по Закона за хазарта № 000030-8578/9.10.2025г. на Изпълнителния директор на НАП.

Обосновават се доводи за материална незаконосъобразност на оспорения административен акт - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Поддържа, че административният орган дължи възстановяване на внесената държавна такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта /ЗХ/ за поддържане на лиценза, след неговото предсрочно прекратяване – в случая в размер на 55 000 лв., като недължимо платена. След като занапред нямало да се поддържа лиценза, поради предсрочното му прекратяване , то държавна такса по чл. 30 ал.6 от ЗХ не се дължала за периода след прекратяване на лиценза до крайната дата посочена при издаването му. Моли да се отмени на оспореното решение.Претендира разности.

Ответната страна - Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите, чрез процесуалния си представител в молба оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП не взема становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С Решение № 000030-2028/18.03.2025 г. изпълнителният директор на НАП на основание

чл. 25, ал. 1 във вр. с чл. 17, ал. 1 и чл. 35, ал. 1, т. 4 от ЗХ е прекратил издадения лиценз на „Пирин турс 2002“ ЕООД въз основа на подадено искане за неговото предсрочно прекратяване.

На 16.09.2025 г. предвид предсрочното прекратяване на лиценза дружеството-жалбоподател е подало искане до НАП за възстановяване на недължимо платена такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 55000 лв. / 44 месеца x 1250,00 лв./, от общо платената такса в размер на 72500 лв., изчислена съгласно правилата на §22 от ПЗР към Закона за държавния бюджет на Република България за 2024г. /за 58 месеца, считано от 01.01.2024 г. до 30.11.2028 г. – датата на изтичане на срока на издадения лиценз/.

С обжалваното в настоящото производство решение административният орган е оставил без уважение искането за възстановяване на преведената по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 55000 лв. Като мотиви е посочено, че спецификата на производствата се изразявала в това, че законът е предвидил тези такси да се декларират и съответно заплатят еднократно в срок до 28.02.2024г. При декларирането задължените лица сами определят размера на дължимите от тях суми по формулата на ал. 3 на §22 от Закона за държавния бюджет за 2024г. и при условията и по реда на чл. 92 от ЗХ. Нормата на § 22 от ПЗР на ЗДБ за 2024г. изрично указва, че организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 1 януари 2024г. дължат таксата по чл. 30, ал.6 от ЗХ, изчислена по съответната формула. Дружеството „Пирин Турс 2002“ ЕООД е получило лиценз преди 01.01.2024 г. и дължи таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, изчислена по реда на § 22 от ПЗР на ЗДБ 2024г. Обстоятелството, че лицензът бил предсрочно прекратен, не е основание за отпадане на задължението. Последното се обосновава с липса на нарочна разпоредба, както и с факта, че след като е заплатена необходимата държавна такса за поддържане на лиценза, то организаторът може да осъществява дейността за целия период/срок/ на издадения лиценз. В решението се сочи чл. 30, ал. 2 от ЗХ, съгласно която платените държавни такси за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи не подлежат на възстановяване.

Жалбата е процесуално допустима депозирана при надлежно упражнено право на оспорване от лице с правен интерес, чиито права и законни интереси са засегнати от оспорения акт.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – изпълнителния директор на НАП в качеството му на надзорен орган по извършване на хазартни дейности на територията на страната, в писмена форма, като съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, в т. ч. фактически и правни основания за постановения отказ.

При издаването на оспорения акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са повлияли на правото на защита на жалбоподателя. Административният орган, обаче, не е приложил правилно материалния закон. Актът предмет на обжалване е засегнат от релевираното с жалбата отменително основание по чл. 146, т 4 от АПК., поради следното:

Не е спорно, че жалбоподателят е организатор на хазартни игри с игрални автомати, с издадено разрешение за това от преди месец януари 2024г. за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала с адрес в [населено място]. Не е спорно, че е заплатил дължимата държавна такса по чл. 30, ал.6 от ЗХ по формулата на § 22 от ПЗР на ЗДБ за 2024г. за 58 месеца в размер на 72500 лв. По искане на организатора е постановено решение на 18.03.2025г, с което предсрочно е прекратен лиценза, което е влязло в сила на 3.04.2025 г.

Заплащането на такса за лицензионна дейност, каквато е таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, е предвидено с оглед предоставяне на възможност на лицензианта да осъществява дейността, която

е поставена под особен мониторинг от страна на държавата. Според чл. 30, ал. 6 от ЗХ, за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 75 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 300 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители.

Считано от датата на влизане в сила на решението за прекратяване на лиценза – 3.04.2025 г. заплатената такса за месеците до края на лицензионния период 30.11.2028 г. подлежи на възстановяване. Характерът на вземанията за такси, които следва да са винаги законово предвидени и определени, съгласно Закона за държавните такси, води до извод, че същите се дължат, за да може да бъде осъществявана определената от закон лицензионна дейност. Отпадането на това обстоятелство води до недължимо платена такса за периода, за който субектът няма да осъществява и няма право да осъществява дейността. Противно на изложеното в мотивите на акта, то след еднократното ѝ заплащане, организаторът на хазартни игри не може да осъществява дейността за целия период. Това е така, тъй като с нарочен акт на органа по контрол на хазартните дейности, тази дейност е прекратена, като е ирелевантна причината за това. Прекратяването на дейността, макар и по искане на лицензополучателя, води до отнемане на правото му да осъществява дейността, поради прекратяването на лиценза за същата. С прекратяването на лиценза за игри с игрални автомати, отпада занапред и основанието, на което се дължи таксата по чл.30, ал.6 ЗХ. Този извод се обуславя от изричния текст на разпоредбата, съгласно който таксата се дължи „За поддържане на лиценз“, тоест задължението за заплащането ѝ е докато лицензът е активен. С прекратяването му, отпада занапред и задължението за плащането на таксата по чл.30, ал.6 ЗХ, тъй като и за изпълнителния директор на НАП като орган осъществяващ държавния надзор в областта на хазарта, отпада задължението за изпълнение на дейностите по поддържане на лиценза. Следователно не е налице лиценз, който да бъде поддържан след датата на прекратяването му, за което е предвидена таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ. За периода от тази дата до края на разрешенния период таксата се явява недължимо платена и следва да бъде възстановена.

Не е налице хипотезата на чл. 30, ал. 2 от Закона за хазарта, която изрично предписва невъзстановимост на таксите, тъй като същите са предвидени за разглеждане на документи по издаване и изменение на документи. Услугата „разглеждане“ е извършена и реализирана, поради което тези такси се дължат без оглед на резултата от това разглеждане, което води винаги до дължимостта им. Настоящият случай не е такъв, тъй като таксата по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта е предвидена за поддържане на лиценз, който е прекратен за периода, за който е поискано възстановяването ѝ.

По изложените съображения, съдът намира мотивите на органа за некореспондиращи на закона, което прави актът материално незаконосъобразен и подлежащ на отмяна, поради което и с оглед , че естеството на акта не позволява решаването на делото по същество, съдът следва да върне преписката на компетентния орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Таксата ще подлежи на възстановяване съразмерно на периода от датата на прекратяването му с влязъл в сила акт до крайния период на разрешенния лиценз.

Относно разноските: С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, дължими са на жалбоподателя разноски в размер на д.т. 50 лв. и заплатено адвокатско възнаграждение. Ответникът чрез процесуалния си представител е направил възражение за

прекомерност /изразено чрез искане да се присъди минимално установения по Наредба № 1 / 2004г размер /, което съдът намира за основателно, предвид, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност в сравнение с други дела от този вид, проведено е едно съд.заседание. В случая е приложима нормата на чл.8 ал.3 от Наредба 1/ 2004, според която за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв. Не е приложима ал.1 на същата разпоредба, относима към делата с материален интерес, тъй като в случая предмет на оспорване е адм акт, целта е отмяната му, а не спор свързан например с парично обезщетение. В настоящото производство съдът се произнася по законосъобразността на решението, и при установена незаконосъобразност няма правомощие да върне недължимо платената сума, а единствено да отмени оспореното решение и да изпрати преписката на органа с указания по тълкуването. В подкрепа на горното е и обстоятелството, че и внесената държавна такса по делото е в размер на 50 лева, тоест делото е разгледано при липса на материален интерес. В този смисъл Определение № 5322 от 02.06.2022 г. по адм дело № 4686 / 2022 г. на ВАС, О № 1394 от 08.02.2023 г.по дело № 768 / 2023 г. на ВАС, О №1652 от 15.02.2023 г. дело № 1157 / 2023 г. на ВАС.

Ето защо, адвокатското възнаграждение следва да се редуцира до минимума по чл.8 ал.3 от Наредбата № 1 от 9.07.2004 г., а именно 1000 лв. Общата сума която ответникът следва да заплати на жалбоподателя е 1050 лв. С оглед изхода на спора на ответника не се дължи юриск.възнаграждение.

Водим от изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение за отказ от възстановяване на платена такса по Закона за хазарта № 000030-8578/9.10.2025г. на Изпълнителния директор на НАП.

ИЗПРАЩА делото като преписка на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне в срок от 7 дни от влизане в сила на съдебното решение, съобразно указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона, дадени в това решение.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите /НАП/ да заплати на „Пирин Турс 2002“ ООД сумата от 1050 лева разности.

Решението подлежи на оспорване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчването му на страните.

СЪДИЯ: